

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:

Otto Gornitzka. - Telefon 74.

Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 318

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø. Forretningsann. 8 - 6 Ø.

Fredag den 23. Marts

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1934

De hvide Perler

Af Kaj Bruzen.

I de fem Aar, Firmaet havde eksisteret havde de to Indehavere, Samuel Dexter og Frank Lloyd, kun haft al Grund til Glæde og Tilfredshed. Det var lykkedes dem at skabe en solid Stab af Medarbejdere, og selv var de skønt ingen af dem endnu havde rundet de tredive, absolut Ekspert i deres Branche, Radioartikler.

Det var derfor med Tryghed, de saa Fremtiden imøde den Dag de flyttede fra deres Butik ind i de store pragtfulde Lokaler i Byens Centrum, næsten samtidig med at de tog Patent paa den sidste nye Forbedring af Miniaturmodtageren.

De indrettede en Salon og anbragte Stole og smaa Borde i en Rundkreds. Paa hvert Bord var opstillet en Modtager, og snart blev denne Salon Stedet, hvor man satte hinanden Stævne.

Det var en smart Idé, og det var ikke faa Bestillinger, de modtog fra Folk, der havde forkortet Ventetiden med en Prøve.

Lige ved Siden af Salonen laa Privatkontoret.

Ved et mægtigt Skrivebord midt i Værelset sad de to Chefer overfor hinanden.

For første Gang siden den Dag, de startede, var der kommet noget imellem dem.

Og „Aarsagen“ til Striden, til at Samuel Dexter med et frossent Smil paa sine tynde Læber betragtede sin Kompagnon, sad i dette Øjeblik i Salonen og lyttede til indsmigrende, vuggende Dansetoner fra Königswusterhausen. — Samme Bølgelængde, hun havde søgt den Dag, Frank Lloyd tilfældig var gaaet gennem Salonen.

„Aarsagen“ hed Kiss Miller og var Skuespillerinde ved Operette-teatret. Hun havde gyldent, bobbet Haar, der havde kildret Frank Lloyds Næse. En lille koket Overlæbe, der havde kruset sig i et yndigt Smil, og Øjnene saa fortryllende, der i samme Nu, han havde bøjet sig over hende og indstillet Apparaten, havde truffet hans eget Hjertes Bølgelængde.

Siden den Dag havde Kiss jævnlig indfundet sig i Salonen og lyttet. Ikke saa meget til Radioen, som til Frank Lloyds Stemme. Den havde en Klang, som jo oftere, hun hørte den, fik hende til at drømme, — og hver Gang vaagne op med den Overbevisning, at Frank Lloyd havde forfæjlet sit Kald her i Livet. — Han burde have været Førsteelsker i Operette-teatret.

Kiss var Aarsagen til, at Stemmerne inde fra Privatkontoret lød højere og højere. Men det var hun i lykkelig Uvidenhed om, lige til det Øjeblik, hun styrede sine Silkeben hen mod Døren, hvor ind-

ad Frank Lloyd var forsvunden, efter at han havde bedt hende vente blot et Øjeblik.

Det lille Øjeblik havde nu strakt sig over halvanden Time, og havde ikke Tanken om den pragtfulde Perlerække, han igaar saa nænsomt havde lagt om hendes stolte Nakke, faaet hende til sagte at aabne Døren til Privatkontoret for at give ham et lille Vink om sin Eksistens, havde Frank Lloyd maa-ske nu været rabundus.

Det slog hende i samme Nu, hun aabnede Døren, hvor ædel Frank Lloyd saa ud, som han stod der i Selskabsdress med den høje Hat i Haanden, parat til at føre hende til Teatret og bagefter, som sædvanlig, hente hende igen.

Ligeledes blev hun ogsaa straks klar over, at Samuel Dexter var en fæl Skurk, der vilde gøre hendes Helt Fortræd, da hun saa ham plante sin væmmelige Næve i Skrivebordet med en Ed, der var hundrede Gange mere frygtelig end de, hendes mandlige Koleger ved Teatret brugte, naar Direktøren havde nægtet dem Forskud.

De saa begge to meget ophidsede ud, og ingen af dem havde bemærket hendes Nærværelse.

Saa var det, at Samuel Dexter kom med en Bemærkning, der fik hende til at føle Blodet fare i sine Kinder.

„Tænke sig at smide ti Tusinde Kroner ud til Perler til en . . .“

Det var dette, der fik hende til at rødme.

Thi hun forstod paa Tonefaldet at de næste Ord vilde saare hende; men til hendes store Lettelse afskar Frank Lloyd ham i at fortsætte, han afværgende slog ud med Haanden og udbød:

„Spar Dit Ordforraad. Jeg indrømmer, at jeg har trukket mere paa Kontoen, end jeg strengt taget maatte. Jeg havde fuldstændig glemt den forbistrede Veksel — men jeg forsikrer Dig, trods alt fortryder jeg ikke et eneste Sekund, at jeg købte disse Perler. Det er min Hensigt, saafremt hun da vil have mig, at gifte mig med hende, og . . .“

„Og det er min Hensigt,“ — denne Gang var det Samuel Dexter, der afbrød — „forstaar Du!“ atter slog han sin Næve i Skrivebordet — „at give Dig to Dages Frist, og har Du ikke inden den Tid skaffet Beløbet, at melde Dig til Politiet!“

Kiss følte et Hop i sit Hjerte ved Slaget i Skrivebordet; men hun følte det dobbelt, da hun hørte denne Trusel.

Ganske stille lukkede hun Døren igen og listede tilbage til sin Plads.

„Stakkels, stakkels Frank“, hviskede hun ved sig selv.

For at glæde hende havde han brugt flere Penge, end han maatte. Ti Tusind Kroner. Tanken om

det store Beløb gjorde hende næsten svimmel. Selvfølgelig havde hun straks set, at det var et kostbart Smykke; men ti Tusind Kroner — kærligt lod hun sine Fingerspidser glide langs de store, mat-hvide Perler.

Saa hørte hun en Dør smække. Frank Lloyd kom hende smilende imøde. Smilende! Hans Læber smilede, men Øjnene . . . det var Udtrykket i dem, der gjorde, at hendes Stemme sløredes, da hun besvarede hans Hilsen.

Han søgte at anslaa den lette, spøgefulde Tone, de ellers benyttede, naar de var sammen; men det lykkedes ham ikke. Tavse sad de ved hinandens Side, da Bilen førte dem ud til Teatret.

Han — fordi han følte, at hun vilde mærke hans triste Stemning,

følte sine Knæ ryste, da hun bankede paa Døren til Direktørens Kontor:

„Kom ind!“ Stemmen derindefra, der næsten lød som et Løvebrøl, betog hende den sidste Rest af Mod.

Hvad der foregik de følgende Minutter, stod sidenhen for hende som i Taager. Det eneste, hun sikkert huskede, var den Latter, der fik Ruderne til at klirre og næsten Huset til at ryste, da Direktøren havde hørt hendes Ærinde. . . . Om et Laan paa ti Tusind Kroner!

Der var ikke mange i Teatret den Aften, der ikke græd. Saa stærkt gik Kiss op i sin Rolle som den unge Pige, der sælger sit gyldne Haar og sin Sjæl for at frelse sin Elskede . . . Lille Kisse græd

de hun dem mod sine Læber, een efter een. Selv den lille fine Platinlaas duggedes af hendes varme Aande, før hele Herligheden blev pakket ned i den lille, hvide Æske, der bar Juvelerens Navn prentet i Guld.

. . . Undtagelsesvis — og fordi det var hende, gik Juveleren ind paa at købe Smykket tilbage for otte Tusind Kroner og for de øvrige to Tusinde at levere hende nogle uægte Perler, der dog skuffede forbausende.

Ved tre Tiden havde hun sagt, men Klokken var ikke engang to, da Frank Lloyd arriverede.

De nervøse Trækninger om hans Mund, — det kærlige og dog saa trøtte Udtryk i hans Øjne, de dybe Rynker i hans Pande — sagde hende straks, at hans Nat ikke havde været en Dans paa Roser.

Og dog var det Roser, han rakte hende! Dejlige, dybrøde Roser, der fortalte hende om de Tanker, han nærrede for hende. Overbeviste hende om, at Tanken om hende over-skyggede alt andet.

Det forjog den sidste Rest af Fortrydelse over Perlerne, hun havde skilt sig af med.

— Pengene havde hun lagt ind i et Brev, hun havde skrevet til ham. I et Sekund under hans Omfavnelser saa hun sit Snit til at lade det dumpe ned i hans Jakkelomme.

Hendes Øjne genspejlede den Lykke, hun følte, da deres Læber mødtes. Hun vilde give meget til for at være uset Vidne til hans Overraskelse, naar han kom hjem og opdagede hendes Brev.

Som en lille legesyg Killing snøede hun sig ud af hans Favntag, og løb rundt om et lille Bord i Værelset. Dog ikke hurtigere, end at hun straks efter følte et brændende Kys paa sin Nakke.

Der blev et Øjeblik Stilhed. Saa mærkede hun, at hans Greb slap-pedes. I samme Nu saa hun hans Øjne i det lille venetianske Spejl over hendes Skrivebord. De lyste hende saa underligt i Møde. Forbausest vendte hun sig om mod ham. Var han mon syg?

Fuld af Ængstelse lagde hun sine Arme om hans Hals og søgte at fange hans Blik.

Da skete der det, at hun pludselig følte sig slynget langt henad Gulvet. Hun følte et Smæld, idet hendes Hoved stødte mod Kanten af en Stol. Saa var Forsynet saa naadigt at lukke hendes Øjne og spare hende for det foragtelige Blik, Frank Lloyd sendte hendes mishandlede Skikkelse, idet han smækkede Døren i efter sig.

Folk, der havde Forstand paa den Slags Ting, sagde til hinanden, da de gik hjem fra Operette-teatret, at Kiss Miller var en gud-

Det skønne Fredensborg Slot.

dersom han talte.

Og Kiss — var allerede i Tankerne ved at realisere den Plan, der lige var dukket frem i hendes Hjerne.

Om saa Himlen slog Buler, og Jorden revnede, vilde og skulde hun skaffe ham de Penge, han manglede.

„Jeg har en Del at ordne og tager lige hjem, naar jeg er færdig her!“ sagde hun stille, idet Vognen standsede. „Men imorgen ved tre-Tiden er jeg hjemme, hvis . . .“

„Jeg kommer“, svarede han og førte hendes smaa, lyserøde Fingerspidser til sine Læber.

Det var en halv Time, før Forstillingen skulde begynde. Kiss

som hun var pisket. Græd saa naturligt, at selv den posterende Brandvagt, der dog ellers i Aarens Løb havde set en Del, glemte at drikke sin Bajer og snøftede fælt.

— Som i Drømme vandrede Kiss hjem den Aften.

Som i Drømme gik hun i Seng og drømte om Frank Lloyd og Perler. Drømte, at hun solgte sine dejlige Perler for at frelse Frank Lloyd fra at blive meldt til Politiet, og da Solen den næste Morgen kastede sine varme Straaler ind over hendes Seng og fik hende til at slaa Øjnene op, forstod hun, at Drømmen var et Fingerpeg.

I en Fart var hun klædt paa. Endnu engang lagde hun Perlerækken om sin Hals. Saa presse-

benaaet Skuespillerinde. Men de spaaede ogsaa, at blev hun ved paa den Maade, som hun i Aften havde spillet — saa overbevisende sønderknust, saa gribende, med hver Nerve sitrende i Fortvivelse — vilde hendes Sammenbrud snart være en Kendsgerning.

Og lille Kiss selv! Hun spaaede intet. Hun vidste intet. Forstod intet. Udover det, at hun sad i sit Paaklædningsværelse og følte sig saa usigelig uheldig.

Hendes Hoved smertede blot hun rørte det den mindste Smule. Brevet, der var bragt op til hende, vistn hun ogsaa var fra ham; men lille Kis manglede Mod til at aabne det. Først da hun for tiende Gang havde sagt til sig selv, at Indholdet ikke kunde være strengere for hende at bære end Uvisheden, brød hun Konvolutten.

Alene Overskriften fik hende til at græde.

„Stakkels lille Kis“, stod der. „Da jeg kyssede din Nakke, faldt mit Øje paa Laasen i din Perlerække. Den var af Guld, medens Laasen i den, jeg gav Dig, var af Platin.

Sorg, Fortvivelse og Mistro gjorde mig desperat. Nu i Aften fandt jeg dit Brev og forstod, at Du havde hørt Samtalen forleden paa Kontoret. Forstod, hvilken lille Engel, Du er. Hvilket Offer, Du bragte Nu, lille Kiss. Jeg vover ikke mere at tro, at jeg nogensinde mere skal føle den Lykke at mærke din varme Aande mod min Kind — men Tilgivelse — Lad mig endnu engang knæle for din lille Fod og takke Dig — derom beder jeg.“

Firmaet Dexter og Lloyd blomstrer stadigt. Dexter slaar aldrig mere i Skrivebordet for sin Kompagnon.

Det er sjældent, at Frank Lloyd besøger Operetteatret, og sker det, har han altid sin lille straalende Frue med.

„Han kan sagtens!“ siger Folk, naar de møder det glade Par.

„Saa velhavende, han er — og saa er han tilmed gift med den lille søde Kiss Miller.“

Ulvejægerens Fortælling.

—0—

Det var en Høstaften. Vi sad i Alpehyttens lune Stue foran den flammende Ild, den gamle Ulvejæger Sepp og jeg. Udenfor tude Stormen. Det lød næsten, som en hel Flok Ulve var sluppen løs, saadan peb og hylede den.

— Ja, Ulvehyl, sagde Sepp og stirrede drømmende ind i Ilden, medens han sendte nogle mægtige Røgskyer ud. Det er snart længe siden, man har hørt Hylet af en Ulv. De bliver mere og mere sjældne nu, selv i de rigtig strenge Vintre kan man kun træffe Smaaflokke her i Skoven. Det er ikke som i gamle Dage, da der var nok af dem.

— Fortæl om en af dine Oplevelser fra Ulvejagten, Sepp, foreslog jeg. Du har sikkert oplevet adskillige Æventyr.

— Aa, det synes jeg dog ikke, lød Svaret, engang imellem kunde det vel være farligt nok; men jeg havde en god Ven, Wilhelm hed han — nu er han død og borte — og han havde Æventyr nok med Ulve, saa dumdristig han var. Jeg kan fortælle Dem en Historie om Ulvehyl, som har den Fordel, at den er virkelig.

Det var en Vinter, en af de rigtig strenge. Wilhelm var som sædvanlig gaaet ud paa Jagt, thi Ulvene var svært næsvis, de havde

stjaalet baade Faar og Geder og skambidt en Hest, saa den maatte slaas ned. Spor fandt han da ogsaa nok af, men derimod saa han ikke en eneste Ulv, og han besluttede sig derfor til at benytte Lokkeraabet. De ved maaske ikke, at vi Ulvejægere maa forstaa at udstøde Ulvehyl, og den, der ikke kan lære det, duer heller ikke til Ulvejæger. Men Wilhelm, han forstod det bedre end nogen anden, jeg har kendt. Han stillede sig bag et Træ, og udstødte det lange gennemtrængende Hyl, der næsten altid lokker Ulvene til; thi de tror, det er en ensom Kammerat, der længes.

Der gik dog næsten en halv Time, inden han havde Held med sig: men endelig opdagede han en af de graa Fyre, der kom lusken mellem Træerne. Bøssen var naturligvis parat, og Ulven fik sin Bekomst.

Lidt efter udstødte han atter Lokketonen, der gav Genlyd langt ind mellem Bjergene, og straks efter viste en stor graa Ulv sig, og inden den anede det havde han sendt den en Kugle.

Alt var atter stille. Han stod netop og ladede sin Bøsse paany, da hans Øre opfangede en Lyd, en underlig Støj, der ligesom fyldte Luften rundt om ham, og et Øjeblik efter saa han et Par grønne Øjne, der skinnede ud af Skovtykningen. Han sigtede lynsnart og gav Ild og i samme Nu skingrede Luften omkring ham af Ulvehyl. Det var hans sidste Lokkeraab, der havde kaldt dem til fra alle Sider i en saadan Mængde, at selv Wilhelm, der dog var den dristigste Ulvejæger, jeg har kendt, blev betænkelig.

Bæsterne var aabenbart meget sultne, men han tabte dog ikke et Øjeblik sin Aandsnærværelse. Det gjaldt om at finde et Sted, hvor han kunde modtage Uhyrerens Angreb, ellers vilde han blive sønderreven i Løbet af faa Minutter. Fra alle Sider kom de lusken. Deres grønligt skinnende Øjne syntes ligefrem at lyse af Sult.

Ved et hurtigt Spring naaede han et Træ, og med Ryggen mod dets Stamme fyrede han saa hurtigt, han kunde lade, og de vilde Hyl viste, at han traf godt.

Men pludselig, da han et Øjeblik maatte holde inde med at fyre, styrtede en Flok paa over 20 Ulve anførte af en mægtig Hunulv, ind paa ham. Han fik lige Tid til at skyde Ulvinden, saa maatte han værges sig ved at bruge Geværet som en Kølle. Han kæmpede som en rasende. Han følte Ulvetænderne sønderflænge hans Trøje og nappe efter hans Hænder. Til sidst maatte han trække sin lange Jagtkniv, saa tæt rykkede de ham paa Livet.

Endelig fik han efter en forfærdelig Kamp Luft et kort Øjeblik; udmattet støttede han sig til Træet. Endnu et saadant Angreb og han maatte bukke under, der var kun en Udvej til Frelse: han maatte klatre op i Træet. Han kastede Geværet over Skulderen, stak Kniven i Skeden og begyndte at klatre op.

Men nu styrtede Ulvene atter frem, aabenbart frygtede de for at miste deres Bytte. Med rasende Hyl sprang de op efter ham, og det lykkedes en af dem — et gammelt og kæmpemæssigt Dyr — at slaa Tænderne i hans Jagttaske, der var af Læder. Dyrets Vægt vilde have revet ham til Jorden, om det ikke ved en voldsom Kraftanspændelse var lykkedes ham at slaa den ene Haand om en Gren, medens han med den anden søgte at drage sin Kniv.

Til al Ulykke var Kniven imidlertid presset fast mellem hans Legeme og Træets Stamme. Ulven slap ikke sit Tag, snærende og sprællende holdt den fast, og han følte, hvorledes Armen blev træt. Men Wilhelm hørte ikke til dem, der saa let gav tabt. Han greb om Grenen med begge Hænder, klemte Knæene mod Træet og slap saa med den ene Haand, saa at han kunde faa fat paa Kniven. Af al sin Kraft stødte han Kniven i Uhyret; men først ved det andet Stød følte han sig befriet for Ulvens Vægt.

Medens Ulvenes sønderrev deres dræbte Kammerat, klatrede Wilhelm højere op i Træet, indtil han naaede en stærk Gren, hvor han kunde sidde sikkert. Stønnende af Træthed lænede han sig tilbage, medens Uhyrerne vilde af Hunger søgte at naa ham; men foreløbig sad han sikkert nok. Han tog nu Bøssen fra Skulderen, og idet han roligt tog Sigte, lagde han an og skød, idet han stadig søgte at pille de største og stærkeste Dyr ud — saa snart en af dem blev dræbt, faldt de andre over den og sønderflængede den.

Til sin Skræk opdagede han nu, at Patronerne var ved at slippe op, og han besluttede derfor at holde inde for at spare de sidste Patroner for uforusete Tilfælde. Denne Beslutning frelst hans Liv.

Træt af at sidde i samme Stilling flyttede han sig lidt og opdagede derved til sin Skræk, at Træet stod tæt ved en stejl Klippevæg, og at Toppen af denne kun var nogle Alen fra det Sted, hvor han sad. Ulvene havde aabenbart gjort samme Opdagelse, thi en Ulv er et klogt Dyr, og han saa allerede enkelte af dem dukke frem deroppe. At klatre højere op var umuligt, thi Grene over ham vilde ikke kunne bære.

Pludselig vovede den første Ulv Springet fra Klippen, men Springet var heldigvis ikke langt nok og Ulven faldt til Jorden. Det gik den anden og tredje paa samme Maade. Nu begyndte Wilhelm atter at fyre. En stor isgraa Ulv, var den første der faldt. Sulten og Blodlugten gjorde dem om muligt mere vilde end før.

Skud faldt paa Skud, men lige talrige myldrede de vilde Bæster frem. Til sidst havde han kun to Patroner tilbage. Han følte, at naar de var brugte, maatte han bukke under. En af Ulvene vilde naa ham og rive ham med sig til Jorden.

Endnu faldt to af dem for hans Skud, saa kastede han Bøssen og greb sin Kniv.

Da lød der i det samme en Larm, som bragte ham til at spidse Øren. Det var Lyden af mange Fodtrin og Raabet: Skyd, Folk! Skyd.

Der lød en Geværsalve. Ulvene forsvandt oppe fra Klippen, og hele Flokken søgte at flygte.

Det var næsten alle Landsbyens Mænd, der var kommen Wilhelm til Hjælp i en saa belejlig Stund. En af dem havde, da han var paa Vej hjem, hørt den stærke og uafbrudte Skydning, og da han vidste, at Wilhelm var draget paa Ulvejagt, anede han Uraad og fik de andre Kammerater med.

— Saaledes endte den Historie, sluttede den gamle Ulvejæger. Men siden den Dag brugte Wilhelm aldrig mere sit Lokkeraab.

Fra Uge til Uge.

—0—

En ny Gitta Alpar-Film.

„Hende — og ingen anden“ forevises Fredag og Søndag Aften i Biografen.

Naboskab.

—0—

„Godt Naboskab er Guld værd“, siger et godt, gammelt Ord. Det er noget, som det nok er værd at stræbe efter og bringe nogle Ofre for, saa meget mere, som det ikke altid er saa helt let at opnaa, fordi der næsten altid er noget hos Naboen, og mindst lige saa meget hos os selv, som vil ødelægge et godt og venskabeligt Forhold.

Jeg vil nu gerne tale lidt om, hvad man maa gøre for at faa godt Naboskab og for at bevare det. Som du ser, siger jeg, „hvad man maa gøre“, for det er nemlig min Mening, at vi først maa begynde med os selv, skønt vi rigtignok altid er mest tilbøjelige til at begynde med den anden Part. Det er jo ogsaa nok lettere af ville feje for Naboen Dør, før man fejrer for sin egen: men det hjælper bare ikke paa det gode Naboskab, gør det tværtimod værre.

Det, som er aller mest nødvendigt, er, at man har en god Vilje; men det er desværre noget, det tit er smaat nok med. Hvis vi ikke selv har lidt Vilje til at leve i god Forstaaelse med vor Nabo, kan vi da heller ikke forlange, at han skal have det.

Og den gode Vilje kan nu vise sig paa saa mange Maader. Allere først i Hjælpsomhed. Vi Mennesker trænger jo altid til hverandre; ingen af os, hvor fornem eller rig han end er, kan klare sig uden Hjælp, og hvad er vel rimeligere, end at de, der bor tæt ved hinanden, ogsaa hjælper hinanden, hvor det staar i deres Magt. Der er saa mange Smaatjenester, vi kan gøre hverandre, og om vi gør dem med det rette uegennyttige Sind — altsaa uden straks at vente paa Gentjeneste — er der ikke meget, som bedre kan hjælpe til godt Naboskab.

Vær altsaa ikke bange for at vise din Nabo Tjenester, du kan jo ogsaa selv komme i Trang for saadanne.

Du kan ogsaa vise din gode Vilje paa andre Maader, ikke mindst ved atoptage alt i en god Mening. Hvor let kan der ikke imellem Naboer falde et Ord, der misforstaas — vi er jo alle Mennesker — og er vi da prikne og stikne, ja, saa er det let Slut med det gode Naboskab. Tænk paa, at du ogsaa selv kan komme til at sige eller gøre noget, som kunde opfattes vrangt. Hvor godt er det da ikke, om din Nabo tager det paa en god og fornuftig Maade. Lad os ogsaa her stræbe efter Jevnmodighed, og du skal se, hvor let det gaar.

En god Vilje bærer heller ikke Nag. Den glemmer gammel Uret, og søger at bygge paa ny og bedre Grund. Det rette Højmod bestaar netop i at kunne tilgive, at slaa en Streg over gammel Gæld, Om ikke din Nabo vil, saa vær du saa klog at give Haanden til Forsoning. Du skal se, at i de aller fleste Tilfælde vil han føle sig beskæmmet og give dig Fredshaand igen.

Der er nu en Ting, som næsten er værre end alt andet til at ødelægge godt Naboskab, og det er Sladder.

Jeg behøver vist ikke at udvikle dette nærmere, thi hvem af os ved ikke, at dette er Tilfældet. Her raader jeg dig til aldrig at fare med Sladder og aldrig at lytte til den. Vær vis paa at Sladderer har aldrig nogen Sinde noget godt med sig. Har din Nabo, hans Kone eller Børn forurettet dig eller nogen af dine, saa fortæl det ikke over syv Sogne, men lad det blive en Sag ham og dig imellem,

som I ordner i Ro og Forsonlighed. Giv dig overhovedet aldrig af med at sladre om din Nabo, og lyt lige saa lidt til andres Sladder om ham. Du staar ren, om du hverken gør det ene eller det andet, din Samvittighed er helt fri.

Endnu et Par Ord om Børnernes og Tjenestefolkernes Rolle i Naboskabet.

Oftentimes er det netop her, at det gode Naboskab er forsvundet ved gensidige Klager og gensidig Sladder. Klager dine Børn over, at Naboen har forurettet dem, saa far ikke straks i Harnisk. Oftest har begge Parter været lige gode; i hvert Tilfælde skal du lære dine egne Børn at bevare det gode Naboskab ved at vise Forsonlighed.

Og paa samme Maade, naar det gælder Tjenestefolk, som er løbet med Sladder. Vis dem da kort af, betyd dem, at der ikke i Hjemmet er Plads for onde Tunger.

Det er kun enfoldigt og simpelt, det jeg har haft at sige; alligevel tror jeg, at der, hvis det blev fulgt, vilde være mange flere gode Naboskaber, end der er nu.

Foraarstrætheden.

—0—

Naar den saakaldte Foraars-træthed melder sig, da gør ikke for megen Modstand mod den, især ikke, hvis De er lidt til Aars. Man bevarer bedst sin aandelige og legemlige Friskhed, hvis man paa denne Aarstid ikke paatager sig for meget.

Arbejdet maa naturligvis passes, men de Anstrengelser, der ligger uden for dette: De selskabelige Hensyn og de alt for mange andre Pligter af mere eller mindre selskabelig Art, bør man tage med Ro og gemme til lidt mindre trætte Dage.

Og gaa saa vidt muligt i god Tid til Sengs og staa ikke tidligere op end nødvendigt. Naar De føler Dem træt og anstrengt, læg Dem da lidt til Hvile, hvis det er muligt og bed Deres Læge om et eller andet styrkende og stimulerende Mittel, f. Eks. Kinadraaber, Arsenikpiller eller et Jernpræparat. Og fremfor alt, styrt Dem ikke en Søndag med hele Deres Sjæls Længsel ud i den unge Natur paa en lang Fod- eller Cykeltur, hvis De skal i Teatret, til Foredrag eller i Selskab om Aftenen. De maa hellere efter en Foraars-tur tage Søvn paa Deres Divan end i Teatret, Foredragssalen eller i Selskabet. Det er bekvemmere og mere velopdragent.

Vær i det hele varsom med lange og forcerede Ophold i Foraarets Blæst og Sol. Efter Vintrens Stueliv maa man træne sig langsomt op til Friluftslivet, der fra Begyndelsen kun maa tages i smaa Portioner.

Glæd Dem ved hver Blomst, hver grønnende Kvist, hvert spirende Skud i den friske Vaar, men ikke for længe ad Gangen, hvis De vil undgaa at se træt og mat ud — og ogsaa føle Dem træt og mat. Vis Maadehold til at begynde med, saa kommer snart den store og sunde Udholdenhed.

Vi sender Dem

„Nordbornholm“
hver Uge.

Tænk ogsaa paa os,
naar De har et eller
andet at avertere.

Husejere,

der for Sæsonen 1934 ønsker deres Lejligheder eller enkelte Værelser med Køkken udlejet til Turister bedes henvende sig til undertegnede snarest muligt.

Joh. Sørensen.

Gode

Spisegulerødder

og **Kartofler** sælges.

Dalgaard Tlf. All. 99 x

Ung Pige

21 Aar, søger Plads ved huslig Gerning eller Forretning til 1. Maj eller senere.

henv. Skovløber Lind,
Slotslyngshus pr. Allinge.

Sortsrene og sygdomsfri

Læggekartofler

af Sorterne Goldperle, Juli, Kejserkrone, Rosen og Skarpes, Victor sælges.

Leveres og sendes overalt.

C. C. Andersen, Dammen pr. All.
Tlf. 124 v

Formiddagspige

14—16 Aar kan faa Plads 1. Maj

Bernhard Larsen,

Tlf. Allinge 107.

Biografen.

Fredag og Søndag Kl. 8.

Hende og ingen anden

med GITTA ALPAR og vor berømte Landsmand MAX HANSEN.

En 14-15 Aars Pige

kan faa Plads 1. Juni

A. Jensen, Bagøruddsalget,
Sandvig.

14-16 Aars Dreng

kan faa Plads 1. Maj paa

Krogholm,
Rutsker.

En pæn Køkkenpige

søges til 1. Maj paa

Hammersholm.

Gaaseæg

til Salg.

Frigaard, Tejn.
Tlf. 68 y

Ved Udsalget

i Sandvig d. 20. Marts blev følgende Nr. udtrykket:

Kaffedug rød Seddel 91
Pude-Skammel grøn — 98

14. Kreds

afholder Gymnastikopvisning
i Olsker Forsamlingshus
2. Paaskedag Kl. 4.

Bestyrelsen.

Største Lager

af færdigsyede Beklædningsgenst. i alle Størrelser samt Hatte, Huer og jernstærkt Arbejdstøj.

Lager af Kjøletøj, Bomuldstøj, Lærreder, Gardintøj, Dynetøj, Fjer, Tæpper, Trikotage og Garner.

Billigste Priser og prima Varer.

Jens Hansen.

Kogeelever.

1 a 2 propre, flinke unge Piger kan faa Plads for Sommeren paa Strandhotellet.

Køb Konfirmationsuret

og Konfirmationsgaverne i

Allinge Ur- og Guldsmedeforretning

Stort Udvalg og sidste Nyheder i Ure og Smykker.

Tlf. 140. CONRAD HANSEN. Tlf. 140.

Er De i Tvivl om hvor De skal købe
Kolonialvarer?

→ Gaa hen i **PRIMA!**

Kofoed & Mortensens Byggeforsretning

Ligkiste-Lager

Ligtøj og Ligsenge

Ordning af Begravelser

Tlf. 77 og 79

Al Slags Kunstgødning er paa Lager.

udleveres gerne i disse Dage.

Kunstgødning til Have og Urtegaard udvejes i alle Vægte og til rimelige Priser.

Klorfri Nitroposka til Blomsterne.

Nordlandets Handelshus.

Prima velrenset Saasæd til Foraaret

Ancher Byg, Tystofte Byg, Abed Binderbyg, Sølvhavre, Ørn-Havre, Segerhavre, Ærter, Vikker og alle Sorter Markfrø sælges. — Eventuelle Købere paa Pantebrevs Vilkaar bedes gøre Forespørgsel i god Tid.

Nordlandets Handelshus.

Vi giver ca. 25 pCt. Overpris

paa nye, prima Hønsæg, som sælges og bruges som Betaling for alle Indkøb af Varer i

Nordlandets Handelshus.

Friskbrændt Portland Cement i Sække

ventes daglig. Bestillinger udbedes. Vor Pris er rettet og rigtig.

Nordlandets Handelshus.

Restpartiet af gode Drænrør

sælges billigt. Gør Forespørgsel til

Nordlandets Handelshus.

Ekstra stærkt Støbegods fra Morsø

og særlig fremhæves emaljerede Murgryder i 3 Størr. do. Vaske i 6 Størrelser

samt Fyrdøre, Rensdøre, Riste og Ringe, som særlig solide og slet ikke dyre. Gør Forespørgsel i

Nordlandets Handelshus.

Alle Tryksager

saasom

Regninger, Meddelelser, Konvolutter,
Dags-Dato, Vekselsblanketter,
Visitkort og Takkekort,
Love og Regnskaber,
Sange og Salmer,
Medlemskort

leveres bedst og billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Gør Deres Indkøb hos de Handlende, som averterer her i Bladet.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865. Chr. Dideriksen, Rønne. Tlf. 865.

Indbinding af Bøger - Protokolfabrik - Papirvarer

1. Kl. Arbejde - Rimelige Priser - Hurtig Levering

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Konfirmationsudstyr.

I Aar er Kjølestofferne særlig smukke og billige.
Stort Udvalg i Crepe Georgette, Crepe de Chine, Barc Crepe.
Uldmousseline fra 1,75 pr. m. — Se Vinduerne.

Matros og Jakke-Habitter.

Den rigtige Facon, den gode Pasform, det solide Stof.
Alt i Undertøj, Sokker, Skjorter, Slips, Hatte og Huer.

Nordlandets Handelshus.

Hver enkelt Egn har Interesse af at have et Blad, hvori man under et kan faa Egnens Beboere i Tale. Derfor er alle Foreninger og i det hele taget alle Averterende interesserede i at „Nordbornholm“ faar saa stor en Udbredelse som mulig. Averterende, der tegner Annoncer for hele Kvartalet, opnaar en betydelig ekstra Rabat.

Dame- og Pigefrakker

til Foraar og Sommer

er nu paa Lager i smukt Udvalg.

Nyheder hjemkommer daglig.

**MAGASIN
DU
NORD**

Victor Planck, Allinge.

Leverandør til Vare- og Landbrugslotteriet.

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten paa Indskud er paa
3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a.
Alm. Sparekassetilkaar 3 — —

Boxer udlejes.

Foraarsvers.

Snart Sommeren er inde!
Ved De, hvor De skal finde
den Klædning med det rette Snit?
Kig ind i Skrædderiet mit,
saa skal jeg sy et first class Dress,
og De vil bli' tilfreds.
Men skal De det til Paaske ha',
jeg vilde blive vældig gla',
om De saa ind til mig i Da'!

H. Bay Olsen.

1. Kl. Fransk Herreskrædderi.

Stort Udvalg i Cigarer & Cerutter

fra P. Wulff, Horwitz & Kattentid,
A. M. Hirschsprung & Sønner, C.
V. Obel, E. Nobel m. fl.

Cigaretter og Tobakker i alle
kendte Mærker,

Ægte Druvine

fra J. C. Teilmann. Dansk Frugt-
vin i forskellige Typer. Cognac,
Whisky og Likører af kendte gode
Kvaliteter anbefales.

P. C. Holm,
Allinge.

Varm Blodpølse

faas hver Fredag.

Victualieforretningen Lindeplads.

Haveparceller

kan faas til Leje og Byggepladser
til Købs.

O. Christensen, Havnegade.

NB. Nogle Vogne og Avlsredskaber sælges billigt.

Elegante VISITKORT

50 Stk. 2 Kr.

TAKKEKORT billigt.

Allinge Bogtrykkeri.

En Dreng

14—16 Aar søges til 1ste Maj.

H. Krak, Egeløkke.

De fixe Konfirmandsko

faas hos

C. Larsen, Vestergade.

Kartofler

er til Salg paa

Hammersholm Tlf. 23.

Nu er Tiden inde

til at købe billige og gode
Tapeter i

Sandvig Boghandel.

Pæn, lille Lejlighed

i Allinge er til Leje.

Murer J. Kofoed, Allinge.

Forretningskonvolutter

sælges med Firma fra kun 8 Kr.
pr. Mille.

Allinge Bogtrykkeri.

„Spøgelseshuset“.

—0—

Jeg havde fulgt min Ven Land-skabsmaleren til en højtliggende Have i en af Byens sydlige Forstæder, hvor han var ved at male nogle Studier fra den forsømte Have med det maleriske Lysthus, paa hvis Vindfløj Aarstallet 1746 stod at læse i sirlige Tal. Der hvilede en Stemning af noget gemt og glemt over denne Have, og Tonerne, som trængte op til os fra et Forlystelsesetablisement i Nærheden, bidrog kun til at forøge Stilheden.

Min Ven og jeg var saa optaget af vort Arbejde (i mine ledige Stunder beskæftigede jeg mig med lidt Akvarelmaleri), at vi ikke havde Tid til at tale sammen. Han stod maanyndende foran sit Stafeli, mens jeg sad og bandede over, hvor vanskeligt det var at faa Tegningen tilfredsstillende. Tilfældigvis kom jeg til at kaste Blikket over Plankeværket, som adskilte Haven fra Nabogrunden, og opdagede i et af Gavlvinduerne i det lave Stenhus, som laa bag Gærdet, et blegt Pigeansigt, som forsvandt bag Gardinet, da hun saa sig iagttaget.

Jeg lod som ingenting og vedblev at male, men iagttog stjaalent Vinduet og saa snart igen det blege Ansigt titte frem og nysgerigt at følge min Vens Bevægelser.

Jeg vendte mig til ham og spurgte: „Hvad er det for en Pige, som er saa interesseret i dit Arbejde, Albert.“

„Hvem mener Du?“

„Hende, der bestandig iagttager dig fra Stenhuset her ved Siden af.“

Han vendte sig mod Huset, men uden at faa Øje paa Pigen, for hun havde allerede trukket sig tilbage.

„Du ser Syner“, svarede han leende. Huset er tomt og øde ligesom alt det andet heroppe.“

Jeg indbød ham til ubemærket at holde Øje med Huset en Tid. Det gjorde han ogsaa og udbrød:

„Jo, min sandten, der bor virkelig Folk i det gamle Skrammel; det troede jeg ikke. Jeg har flere Gange krøbet gennem Gærdet og banket paa alle Dørene der, men der viste sig ikke et Menneske og hørt ikke en Lyd. Og alligevel forekom det mig, at der maatte være Folk i Huset, for der var friske Spor og Vasketøj hængt til Tørre, men jeg gik ud fra, at det var Naboer, som benyttede sig af Pladsen og Bræddeskuret. Men vil undersøge, om Huset er beboet. Det vilde være rart, for saa kunde jeg maaske faa Lov at sætte mine Sager ind der, saa jeg slap for at slæbe dem med mig gennem hele Byen.“

Da vi var færdige, pakkede Albert sine Malersager sammen, tog Lærredet, Staffeliet og Malerskriinet i Haanden og gjorde Tegn til mig om at følge med, hvorpaa vi krøb gennem en Aabning i Gærdet og kom ind paa en større Gaardsplads, hvor nogle Æbletræer og Frugtbuske stod i et Hjørne, ligesom der fandtes nogle Syrenbuske og et Par fortorrede Græsplæner. Paa Gaardens ene Side var der et Udhus.

Min Ven slog nogle kraftige Slag paa Indgangsdøren.

Der hørt ikke en Lyd indefra. En endnu stærkere Banken, men med samme Resultat.

Da blev Albert hidsig og gav sig til at bearbejde Døren med Støvlerne.

Det varede ikke længe, før vi hørte Skridt, og en ængstelig Stemme spurgte:

„Hvem er det? Hvad vil De?“

„Det er Albert Hellner og Viktor Vire. Vi ønsker at faa Lov at sætte vore Sager ind her.“

„Nej, nej, vær saa god at gaa Deres Vej. Hvis Bedstefader eller Tante faar Dem at se, bliver de saa vilde, saa vilde,“ lød det i en bedende Tone bag Døren.

„Jeg er ikke bange“, svarede Albert leende. „Luk kun op, lille Frøken.“

„Det kan jeg ikke, jeg er laaset inde. Men gaa nu, hører De, jeg er saa bange for at Tante skal komme.“

„Nej, jeg gaar ikke, før De lukker op; om ikke andet, saa kig ud af Vinduet.“

Der blev stille bag Døren, og kort efter blev et Vindue aabnet ved Siden af, og et blegt, men smukt Pigeansigt viste sig.

„Er De den Herre, der hedder Albert?“ spurgte hun min Ven.

„Javel, Frøken, og Hellner til Efternavn. Nu stikker vi vore Malersager ind ad Vinduet, og saa er De nok saa venlig at opbevare dem, Frøken.“

„Nej, nej! De maa gaa Deres Vej! Gør mig den Tjeneste at gaa, for hvis Tante kom — aa, der er hun allerede!“ Hun lukkede hurtigt Vinduet.

„Hvad er dette? Hvad er det for nogle Lømler, som saaledes trænger sig paa hos Folk . . . og Du en Tøs, som ikke under sig for at tale med dem gennem Vinduet! Men det skal Du faa betalt!“

Og med det samme viste der sig en kroget Kvinde, en hekse-lignende Skabning, som betragtede os med sine grimme Øjne. Saa henvendte hun sig til Albert:

„Dem har jeg set før, hver Aften i Haven; men dér — hvad er det for en Fyr?“

„Han er min Ven og har kun gjort mig Selskab for i Aften“, sagde Albert.

„Naa — men hvor meget vil De betale mig for at opbevare Deres Sager?“

„Er De fornøjet med 2,50 pr. Uge?“

Konen syntes at tænke efter, om det var for lidt, men svarede derpaa i en misfornøjet Tone:

„Naaja, det faar vel gaa for det. Men saa maa De love mig ikke komme herhen, men sætte Sagerne indenfor Gærdet, saa henter jeg dem dér og stiller dem paa samme Sted hver Eftermiddag.“

Da Albert og jeg gik hjem, sagde han næppe et Ord undervejs, men gik fordybet i sine egne Tanker.

— Efter den Dag saa jeg ham sjældnere, indtil det gik os, som det plejer at gaa gamle Venner, vore Veje skiltes.

Fem Aar efter modtog jeg et Brev med et Kort, hvorpaa der stod:

Alb. Hellner — Laura Søstrand.

„Naa, saa den gamle Fyr har gaaet hen og forlovet sig“, tænkte jeg, „Men hvem er Frk. Søstrand.“

Nogen Tid efter traf jeg Albert paa en Restaurant i Selskab med en ung, straalende smuk Dame og en gammel Mand, der lignede en rigtig gammel Søulke af den gamle Skole.

„Min Hustru og min Svigermorders Fader“, præsenterede Albert muntert. „Forresten har Du set Laura før. Du husker maaske den lille Pige, der var indespærret i Spøgelseshuset ved Siden af, hvor Du sad og malede.“

Jeg blev forelsket og vilde redde min Prinsesse.

Først tæmmede jeg Dragen, som vogtede hende, med Penge og Præsenter. Men siden kom det værste: at overvinde Trolden; min

elskede Svigermorfader, fhv. Skibskaptajn Søstrand. Det gik ikke af uden et Par ordentlige Tag med den gamle, som endnu var stærk som en Bjørn. Men saa stak jeg i Ny og Næ nogle Pakker Tobak til ham, og saa blev vi gode Venner.“

Svigermorfader lo. „Du spørger, hvorfor de holdt Laura indespærret. Jo, det var af Frygt for, at der skulde hænde hende noget ondt ligesom Moderen, der i sin Tid var en meget pæn ung Pige.“

Kaptajn Søstrand, som var Enkemand, laa det meste af Aaret paa Søen og betroede sin Datter til Husholderskens Varetægt. Men denne interesserede sig ikke synderligt for den syttenaarige Pige, som snart var henvist til sig selv, hvorfor Ulykken en skønne Dag kom i Skikkelse af en ung og stædig Mand fra Navigationskolen. Lauras Moder døde kort efter dette Barns Fødsel, og nu holdt Søstrand sig hjemme.

Da Laura var kommet ud af Skolen, blev hun bevogtet paa det strengeste af „Tanten“ og Bedstefaderen og fik ikke Lov til at forlade Hjemmet eller „Spøgelseshuset“, som Naboerne kaldte det, uden i hans eller hendes Selskab.

Stakkels Pige, hun havde det ikke ret hyggelig, kan Du tro. Hun kunde i Dagevis sidde og drømme og længes ved Vinduet, mens hun saa ud over Byen og saa Solen skinne og lyse derude, mens der i det gamle Hus og Haven herskede et stadigt Tasmørke.

Og saa drømte hun ligesom Prinsessen i Eventyret, om Prinsen, som skulde komme og befri hende fra Dragens Kløer. Og en Dag kom Prinsen, og det var mig. Ja, Du ler, min Ven, men for hende blev jeg det alligevel. Og har Du for Resten set en sødere lille Prinsesse? Hverken Du eller jeg havde vel drømt om, at den lille „Fange“ i „Spøgelseshuset“, som vi kaldte hende, skulde blive det kæreste, jeg nu har her i Livet.“

Og med et lykkeligt Blik paa sin lille Hustru, sluttede han sin Fortælling.

— Det var da godt, jeg huskede at faa Paraplyen med!

Færdselsreglement.

Efter Færdselsloven af 1. Juli 1932.

—0—

Vær altid opmærksom, naar De færdes paa Kørebane.

Fodgængere maa ikke færdes langs ad Kørebane, naar der findes brugeligt Fortøj, og der er Plads paa dette; er dette ikke Tilfældet, har de Ret til at færdes langs Kørebane, men skal være agtpaaagiven overfor den øvrige Færdsel. (§ 5).

Kørende skal udvise særlig Forsigtighed ved Kørsel fra en Gade eller Vej ind i eller over en anden, ved Standsning eller Forandring af Færdselsretning, ved Kørsel over Jernbanebroer, Gade- eller Vejtrødder og Fodgængerfelter, forbi Sideveje, gennem Porte etc. Vendinger skal ske til venstre; Vending og Baglænstørelse maa kun ske, naar den ikke generer den øvrige Færdsel. (§ 9).

Forbipasserer bagfra i Gadekryds er forbudt.

Til højre svinges i kort Bue, til venstre i meget stor Bue.

Ved Sving til højre: stræk i god Tid forinden Haanden langt ud til højre. Ved Sving til venstre: stræk i god Tid forinden Haanden langt ud til venstre. Tegn med Pisten er ikke nok.

Intet Køretøj maa holde stille, hvor det generer Færdselen.

Naar kørende møder hinanden, skal de begge holde saa langt til højre, at der er rigelig Plads imellem dem. Forhjulskørsel bagfra skal ske til venstre, og maa kun ske, naar det kan ses, at Vejbanen er fri. Den, der kører forrest, skal straks holde tilbage og give rigelig Plads til Forhjulskørselen, naar han varfæres derom. (§ 10).

For at undgaa Sammenstød mellem kørende, der færdes saaledes, at deres Veje skæres, har den, som har den anden paa højre Haand, Vigepligt. Denne Bestemmelse fritager dog ikke den anden for Forsigtighed. Navnlig skal der vises Forsigtighed ved Færdsel fra en mindre befærret Vej til en mere befærret Vej eller Gade. Den, der kører ud fra en Ejendom eller Grundstykke, har Vigepligt for Færdsel fra begge Sider. (§ 11).

Naar et holdende Køretøj foretager Udsving ved Svingretning, gives Tegn som ved Vending af Færdselsretning. Kør ikke ind i et Vigtog, Troppesdelinger eller Processioner.

Ulygtetændingstiden er en halv Time efter og en halv Time før Solens Opgang, og indenfor denne Tid skal alle Hestetøretøjer være forsynet med en klart lysende Ulygte paa hver Side med hvidt Lys og en Bagulygte med rødt Lys, hvis ikke Forlygterne viser saadan rødt Lys bagud. Ogsaa Trætvogne skal have Ulygte, hvor der ikke er Gadebelysning.

Naar Ulyktestien ligger i højre Side af Gaden, skal Ulyktestien benytte den, med mindre han har Pakter paa Ulykten, der er bredere end Styret.

Naar dobbelt Ulyktesti, som er beregnet for Ulykting i begge Retninger, ligger i venstre Side af Gaden, er Ulyktestien berettiget, men ikke forpligtet til at benytte den.

Ulyktestier skal til enhver Tid holde saa langt til højre som muligt, og det er forbudt at cykle paa eller over Fortøj eller ud af Porte etc. Ulyktestier maa ikke hage sig bagi andre Køretøjer, og paa en Ulyktesti maa ikke befordres flere Personer, end den er indrettet til. Enhver Ulyktesti skal være forsynet med Rattestøj og i Ulygtetændingstiden med klart lysende Ulygte (der ogsaa skal lyse til Siderne).

Ulyktestier skal altid have mindst en Haand paa Styret og begge Fødder paa Pedalerne.

Paa Landevejen er i Følge § 8 i Færdselsloven saa vidt muligt den yderste Meter af Vejbanen forbeholdt Ulyktestien (altsaa ikke den halve Landevejsbredde); udover denne yderste Meter skal Ulyktestien altid vige for Motorførende, og hvor der er Ulyktestier, er Ulyktestierne henvist til disse.

Giver en Politibetjent Dem et Tegn, saa ret Dem i alle Tilfælde udbetinget derefter.

Det kan koste indtil 1000 Kr. at overtræde disse Regler foruden muligt Erstatningsansvar.

Allinge Skæreri

anbefaler sig med al Skæring, Høvlning samt Salg af tørt Brænde i større og mindre Partier til billige Priser.

Tlf. 29. Geert Hansen.

Allinge Teglværk

anbefaler Mursten, Tagsten, Drænrør, Telefon 127.

De Averterende

anmodes høfligt om at indsende vort Tilgodehavende paa Annoncer paa de tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvemmeste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

Uddrag af Köreplanen

Gyldig fra 1. September 1933

Hverdage

8,10	11,00	14,10	18,15	19,05	Rønne	7,54	10,30	13,55	18,05	21,55
8,24	11,14	14,25	18,29	19,22	Nyker	7,42	10,15	13,40	17,50	21,40
8,33	11,23	14,35	18,38	19,37	Klemens	7,33	10,06	13,31	17,41	21,29
8,46	11,36	14,49	18,51	19,51	Rø	7,22	9,53	13,18	17,28	21,13
8,57	11,47	15,01	19,02	20,04	Tein	7,12	9,42	13,07	17,17	21,01
9,05	11,55	15,09	19,10	20,14	Allinge	7,04	9,35	13,00	17,10	20,51
9,10	12,00	15,15	19,15	20,20	Sandvig	7,00	9,30	12,55	17,05	20,45

Endv. afgaar Aftenen før Søn- og Helligdage Tog fra Sandvig 21,30 i Rønne 22,25.

Søn- og Helligdage.

8,10	10,45	13,05	16,25	19,45	22,20	Rønne	10,30	12,55	15,15	18,30	22,00
8,24	10,59	13,19	16,39	19,59	22,34	Nyker	10,15	12,40	15,00	18,17	21,45
8,33	11,08	13,28	16,48	20,08	22,43	Klem.	10,06	12,31	14,51	18,08	21,36
8,46	11,21	13,41	17,01	20,21	22,56	Rø	9,53	12,18	14,38	17,57	21,23
8,57	11,32	13,52	17,12	20,32	23,07	Tein	9,42	12,07	14,27	17,47	21,12
9,05	11,40	14,00	17,20	20,40	23,15	Allinge	9,35	11,59	14,19	17,39	21,04
9,10	11,45	14,05	17,25	20,45	23,20	Sandv	9,30	11,55	14,15	17,35	21,00

Rutebilen Rønne—Allinge-Sandvig

Hverdage

8,20	13,00	14,05	17,35	Rønne H.	10,43	13,55	15,15	19,58
8,23	13,05	14,10	17,38	Rønne Torv	10,38	13,50	15,10	19,53
8,50	13,30	14,30	18,00	Hasle Torv	10,15	13,30	14,50	19,30
9,20			18,30	Allinge	9,45			19,00
9,25			18,35	Sandvig	9,40			18,55

Søn- og Helligdage

8,20	13,15	18,30	21,15	Rønne	10,38	14,10	21,00	22,10
8,23	13,20	18,35	21,20	Torvet	10,33	14,05	20,55	22,15
8,50	13,45	19,00	21,45	Hasle T	10,05	13,45	20,25	21,50
9,20		19,28		Allinge	9,35		19,55	
9,25		19,35		Sandvig	9,30		19,50	

ARBEJDSTØJ.

Det største Udvalg. Den bedste Vare. Den billigste Pris. Nordlandets Handelshus.